

Ruth Galloway -mysteeri

"Yksi sarjan
parhaista osista."

LIBRARY JOURNAL

ELLY
GRIFFITHS

MUSTA ENKELI

TAMMI

ELLY GRIFFITHS

Ruth Galloway -mysteerit

Risteyskohdat (2009, suom. 2017)

Januksen kivi (2010, suom. 2017)

Jyrkänteen reunalla (2011, suom. 2018)

Käärmeen kirous (2012, suom. 2018)

Korppikuningas (2013, suom. 2019)

Kadonneet ja kuolleet (2014, suom. 2019)

Aavekentät (2015, suom. 2020)

Siniviittainen nainen (2016, suom. 2020)

Maan alla (2017, suom. 2021)

Musta enkeli (2018, suom. 2021)

ELLY GRIFFITHS

MUSTA ENKELI

Suomentanut
Anna Kangasmaa

TAMMI

HELSINKI

KATKELMAN WILLIAM SHAKESPEAREN *Macbeth*-NÄYTELMÄSTÄ

ON SUOMENTANUT YRJÖ JYLHÄ.

KATKELMAN WILLIAM SHAKESPEAREN *Kuningas Lear* -NÄYTELMÄSTÄ

ON SUOMENTANUT PAAVO CAJANDER.

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS *The Dark Angel*

ILMESTYI ISOSSA-BRITANNIASSA 2018.

COPYRIGHT © 2018 BY ELLY GRIFFITHS

ALL RIGHTS RESERVED INCLUDING THE RIGHTS OF REPRODUCTION

IN WHOLE OR IN PART IN ANY FORM.

SUOMENKIELINEN LAITOS © ANNA KANGASMAA JA TAMMI 2021

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ.

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-952-04-2522-7

Andylle

Sai satakieli lahjakseen elon ikuisen.
Ei polvi uusi yli käy raskain askelin.
Vaan laulu, joka lävisti illan kesäisen,
jo muinoin korviin kantautui narrin, keisarin.
Kun Ruth vainioilla vieraan itki ikävissään,
viilsi laulu hänen sydämeensä haavan.
Sama, joka taikaluukut loitsun lailla
manas auki sävelillään.
Noitui esiin vaahtoavan, julman aavan
lohduttomilla, lumotuilla mailla.

JOHN KEATS, *Oodi satakielelle*

KIRJAILIJAN HUOMAUTUS

Ruth ja muut arkeologit käyttävät tässä kirjassa ilmaisua ”ennen ajanlaskun alkua”. Tällä viitataan aikaan ennen Kristusta, josta ennen käytettiin ilmaisua eKr. Termiä käytetään tieteellisissä yhteyksissä yleisesti, joten ajattelin, että Ruth voisi tehdä samoin.

PROLOGI

”Tämä hauta on saanut olla koskemattomana yli kaksituhatta vuotta”, professori Angelo Morelli kertoo katse suunnattuna suoraan kameraan. ”Maaseutu on toiminut hyökkäysten ja taisteluiden näyttämönä neoliittiselta ajalta toiseen maailmansotaan saakka, kun saksalaiset joukot sotivat italialaisia partisaaneja vastaan Lirijoen laaksossa. Ja kaiken aikaa tämä vainaja on levännyt maan alla. Mutta nyt aiomme kaivaa hänet esiin.”

Morelli pitää hetken tauon ja hymyilee kameralle tietoisena siitä, että hänen poikamainen charminsa – tummat kiharat, joiden kanssa tuuli kisailee – on todellinen syy, miksi niin moni katsoo joka viikko hänen ohjelmansa *Menneisyyden salaisuudet (I segreti del passato)*. Ja hetki onkin maaginen. Koko tuotantoryhmä tuntuu pidättelevän hengitystään. Jopa linnut vaikenevat, ja Italian taivas kaartuu ylle sinisenä ja äänettömänä. Kamera sukeltaa professorin edessä olevaan kaivantoon, näyttää selvästi erottuvat kerrokset: pintamaan, alemman maakerroksen ja peruskallion. Paikka on ollut vilkkaan arkeologisen toiminnan kohteena jo monta viikkoa, mutta kaivannon pohjalla makaavaa luurankoa peittää vielä ohut maakerros, koska Angelo Morelli on vakaasti päättänyt, että kaivaus saateetaan loppuun suorassa televisiolähetyksessä. Niinpä hän ärsyyntyy suunnattomasti, kun puhelimen kimeä luritus särkee jännittyneen hiljaisuuden.

”Kenellä soi? Vastatkaa jo!” hän ärähtää.

Puhelin soi edelleen. Sitten tuotantoapulainen sanoo arasti: ”Se taitaa olla professorin puhelin.”

Angelo kaivaa iPhonensa taskustaan nolona. Hän on liian turhamainen pitääkseen silmälaseja esiintyessään, joten hän pitelee sitä käsivarrenmitan päässä. Sitten hän tuo sen lähemmäs. Kuvausryhmä katsoo, kun hän tuijottaa puhelinta, hieroo silmiään ja katsoo tarkemmin. Näytöllä näkyy nimi ”Toni”, sama, jonka arkeologit ovat antaneet luurangolle (joka on varsin tyypillisesti oletettu mieheksi), koska se löydettiin pyhän Antoniuksen päivänä. Puhelin lakkaa soimasta, ja ihmeissään Angelo pyyhkäisee ilmoitusta soittaakseen takaisin. Hämmästykseseen hän kuulee puhelimen soivan kaivannossa. Hän nappaa kaivauslastan, hyppää kuoppaan ja alkaa kaapia maata. Vatsapuoli alapäin makaavaa luurankoja alkaa tulla näkyviin. Puhelin soi soimistaan. Joku sanoo: ”Se on maan alla.” Ja siinä se onkin, iPhone 6 sormiluiden tunteissa. Angelo poimii sen hitaasti, suorastaan pelokkaasti. ”Professori Morelli” vilkkuu näytöllä ilmoittamassa saapuvasta puhelusta.

Angelo lopettaa puhelun. Sitten hänen puhelimensa piippaa äänekkäästi. Tonilta on tullut tekstiviesti.

”Yllätys, yllätys!” siinä sanotaan.

1

Konfettia lentelee vielä kaduilla, kun Clough ja Cassandra nousevat valkoiseen Rolls Royceen. Ruth näkee Cassandran nauravan tämän ravistellessa vaaleanpunaisia ja keltaisia sydämiä hiuksistaan. Sitten he ajavat pois. He ovat yllättävä parivaljakko, konstailematon ylikonstaapeli Dave Clough ja kaunis näyttelijä, paikallisen aristokraattisuvun vesa, Cassandra Blackstock. Mutta tutustuttuaan toisiinsa Cloughin työn kautta he rakastuivat, ja nyt he sinetöivät rakkautensa menemällä naimisiin. Onnea vaan, Ruth ajattelee, mutta kuulostaa omastakin mielestään katkeralta.

Blackstock-Cloughin pariskunta on matkalla hääjuhlinsiin Blackstock Halliin. Ruthin pitäisi olla suuntaamassa sinne niin ikään – Kate hänen vieressään suorastaan pomp-pii innosta ja odotuksesta – mutta hän ei haluaisi mitään muuta kuin palata pikkuiseen taloonsa marskimaan laidalle, lyödä oven kiinni perässään ja nukkua viikon. Cathbad ja Judy kuitenkin lähestyvät jo Michael ja Miranda välissään loikkien kuin perhearvoja korostavassa mainoksessa. Ruth väkertelee naamalleen iloisen ”hätät ovat ihania” -hymyn.

”Tulitko autolla?” Judy sanoo. ”Jos et, niin mahdot meidän kyytiin.”

”Ei tarvitse”, Ruth sanoo. ”Tulin omalla autolla.” Hän ei aio ottaa pienintäkään riskiä, että joutuisi kykkimään kyydittä Blackstock Hallissa, rapistuvassa norfolkilaisessa kartanossa keskellä suota. ”Nähdään siellä”, Ruth sanoo pinnistellen pitääkseen hymyn naamallaan. Poskia särkee jo.

Parkkipaikka on tupaten täynnä, joten Ruth ei heti pääse autolleen. Hänen seistessään odottamassa käsi kädessä Katen kanssa Nelson ajaa ohi Mercedeksellään Michelle vieressään. Nelson kurtistelee kulmiaan toisille autoille eikä näytä huomaavan Ruthia, mutta Michelle hymyilee ja vilkuttaa. Ruth vilkuttaa takaisin. Hyvällä tuurilla Michelle ei halua viipyä häävastaanotolla kovinkaan kauan. Onhan hän raskaana.

Hämmästyttävän lyhyen ajan kuluttua useimmat vieraat ovat jo päässeet lähtemään. Parkkipaikalla ei enää ole juuri muita autoja Ruthin punaisen Renaultin ja urheilullisen, mustan jeepintapaisen lisäksi.

”Mennään jo”, Kate sanoo. ”Ettei myöhästyä kakun leikkaamisesta. Dave-setä aikoo leikata sen miekalla.” Kate on hyvin tykästynyt Cloughiin ja kutsuu tätä Dave-sedäksi. Ruthia kauhistuttaa ajatella, mitä kaikkea voi tapahtua, kun Dave-setä saa käsiinsä seremoniallisen miekan.

”Ei kakkua leikata vielä pitkään aikaan”, hän sanoo. ”Ensin syödään kaikkea muuta ruokaa.”

”Onko siellä katkarapuja?” Kate kysyy epäluuloisena.

Aivan varmasti, Ruth ajattelee. Cassandra on takuulla loihtinut tilaisuutta varten monipuoliset ja hienostuneet tarjoilut vastineeksi Cloughin iankaikkiselle piiraiden ja ranskalaisten mässäytykselle. Mutta Ruth tietää, että Kate inhoaa katkarapuja ”koska niillä on viikset”.

”Siellä on varmasti ihanaa ruokaa”, hän sanoo. ”Mennään jo.”

Katen kiivetessä istuimelleen heidän takanaan joku sanoo: ”Ruth.”

Ruth kääntyy ja näkee Tim Heathfieldin, joka oli aiemmin ylikonstaapelina Nelsonin tiimissä, mutta on nyttemmin muuttanut takaisin Essexiin. Ruth on aina pitänyt

Timistä, joka on niin älykäs kuin hienovarainenkin, mutta juuri nyt juttelu Timin kanssa innostaa häntä yhtä vähän kuin katkaraputuulihattu Katea. Koska Ruth tietää, miksi Tim lähti Norfolkista. Tim oli rakastunut Michelleen, ja koska Ruth itse on rakastunut Nelsoniin, kaikki on kiusallisen mutkikasta.

Hän pakottaa taas hymyn kasvoilleen. ”Hei, Tim. Mitä kuuluu?”

”Ihan hyvää”, Tim sanoo. ”Mitä teille kuuluu? Onpa Kate kasvanut!”

”Minä olen kuusi vuotta”, Kate sanoo autosta päättäväisenä. Hän ei aio jäädä keskustelun ulkopuolelle.

”Oletko tulossa juhliin?” Ruth sanoo. Jeeppi on varmaankin Timin. Tyypillistä Timiä, eleettömän tyylikäs ja sitkeämpi kuin miltä näyttää.

”En”, Tim sanoo. ”Lupasin Cloughielle, että tulen vihkimistilaisuuteen, mutta häävastaanotto on liikaa. Blackstock Hall ei tuo mieleen mitenkään mukavia muistoja.”

Ruth käsittää sen. Tim joutui siellä ampumaan ihmisen pelastaakseen Nelsonin ja luultavasti myös Ruthin hengen. On ymmärrettävää, että hän ei halua palata sinne. Eikä Ruth itsekään ole mitenkään innoissaan.

”Jään King’s Lynniin yöksi”, Tim sanoo. ”Ja olisi kiva, jos ehtisit kanssani kahville huomenna. Haluaisin kysyä sinulta neuvoa yhdessä asiassa.”

Ruth miettii, kauanko kestää lähteä siirtolaiseksi muille maille. Mikään maailmassa ei houkuttele häntä yhtä vähän kuin rupatteluhetki Timin kanssa.

”Se olisi oikein mukavaa”, hän sanoo. ”Tule mieluummin meille. Minun voi olla vaikea saada lapsenvahtia. Käykö yhdeltätoista?”

Ruthin saapuessa Blackstock Halliin juhlat ovat jo täydessä käynnissä. Karu, harmaa talo on muuttunut säihkyväksi kodiksi, joka on täynnä valoköynnöksiä ja kukkia. Nurmikolla on juhlateltoa, ja eteishallissa soittaa jousikvartetti. Ruth ihastelee koristelua Sallylle, Cassandran äidille.

”Oi, Cassie kaiken suunnitteli”, Sally sanoo epämääräisellä tavallaan. ”Mutta aiomme vuokrata kartanoa häätilaksi, joten jos tunnet ketään, joka on menossa naimisiin, niin...”

Mutta Ruthin kaikki ystävät joko rypevät perhe-elämässä tai ovat hakemassa avioeroa. Ainoastaan hänen homoseksuaalit ystävänsä ovat vielä menossa naimisiin. Hän hymyilee ja menee juhlateltoaan. Pöytiin katettujen lasien ja ruokailuvälineiden määrästä päätellen tiedossa on pitkä, muodollinen ateria. Toisin sanoen syödään ja juodaan tuntitolkulla ja pidetään puheita, eikä ole pakomahdollisuutta. Sentään hänen paikkansa on Cathbadin, Judyn ja heidän lastensa kanssa, mahdollisimman kaukana Nelsonista. Ruth näkee myös paikkakortin Tanyalle, Nelsonin tiimin toiselle ylikonstaapelille ja myös tämän puolisolle Petralle. Tanya ei varmaankaan innostu sijoituksesta pöytään, joka vilisee lapsia.

Kate on mielissään päästessään istumaan Michaelin viereen. Michael on häntä nuorempi ja oivaa maaperää indoktrinaatiolle. Hän suo Michaelille heti kuvauksensa katkaravuista. ”Niillä on pikkuiset, mustat silmät ja piitkät, piitkät viikset.”

Michaelin ilme muuttuu epätoivoiseksi. ”En halua...”

”Ei hätää, Michael”, Cathbad sanoo. ”Ei täällä ole katkarajuja. Luin ruokalistan läpi. Ja sitä paitsi meillä on muutenkin kasvisvaihtoehto.”

Ruth katsoo keskelle pöytää asetettua listaa ja tuntee itsensä hiukan pahoinvoivaksi. Millainen määrä ruokalajeja! Milloin täältä oikein pääsee pakoon? Hän ei voi edes juoda, koska on liikkeellä autolla. Hän siemaisee lasistaan, mutta siinä ei olekaan vettä vaan mustaseljamehua, sameaa ja aromaattisen tuoksuista. Hän laskee lasin takaisin pöydälle.

”Onko kaikki hyvin?” Cathbad kysyy Ruthin vierestä.

Ruth ei halua nyt avautua Cathbadille, koska saattaisi oikeasti kertoa, mitä hänellä on sydämellään. Onneksi juuri sillä hetkellä Cassandra ja Clough saapuvat teltaan orkesterin soittaman onnittelulaulun ja vieraiden hurrauksen saattelemana.

Kate nousee tuolilleen seisomaan, eikä Ruthilla ole voimia kieltää häntä.

”Cassie näyttää ihan satuprinsessalta”, hän sanoo Ruthille.

”Niin näyttää”, Ruth sanoo. Hän on epäonnistunut tasa-valtalaisten periaatteiden välittämisessä tyttärelleen.

Kun Ruth lopulta pääsee kotimatkalle halki marskimaiden, kello on jo yli yhdeksän. On vielä valoisaa, pehmeät vaaleanpunaisen ja -sinisen sävyt ovat vallanneet taivaan. Meri näkyy lasuurinsinisenä viivana horisontissa. Kate istuu takapenkillä hiljaa, ja Ruth arvelee hänen nukahtavan pian.

Ei siellä loppujen lopuksi niin kauheaa ollutkaan. Cas-sandran isä piti tunteikkaan ja armollisen lyhyen puheen, ja Clough yllätti kaikki nokkelalla ja herkällä ylistyspuheella morsiamelleen. Ruthille paras – ja samalla pahin – hetki oli, kun Clough oli kiittänyt ”pomoa, ainoaa, oikeaa komisario Nelsonia”. Nelson kohotti kätensä nolona, mutta kaikki paikalla olleet poliisit hurrasivat kiihkeästi. Ruthista

tuntuu, että Nelson on vaarassa tulla suosituksi, mikä varmaankin johtuu osin siitä, että hänen tiedetään käyvän nokkapokkaa oman pomonsa, ylitarkastaja Jo Archerin kanssa. Super-Jo häikäisevänä kirkkaanpunaisessa leningissään oli itse seurannut tilannetta tyynenä pöydästä, jonka jakoi Blackstockin suvun lukuisten edustajien kanssa. Ruthin lähtiessä teltasta Jo tanssi melko estottomasti Roger-serkun kanssa.

Sentään Nelson ja Michelle eivät tanssineet yhdessä. Kun Clough ja Cassandra olivat pyörähdelleet romanttisesti Ed Sheeranin ”Thinking Out Loudin” tahdissa, useat muut parit olivat liittyneet seuraan tanssilattialle, Cathbad ja Judy sekä Tanya ja Petra mukaan luettuina. Ed lauloi ihmisistä, jotka rakastuvat odottamattomilla tavoilla, ja Ruth katseli, kun Nelson kumartui kuiskaamaan jotain Michellelle. Michelle hymyili ja puisti päätään. Ruth kääntyi pois päin, jottei jäisi kiinni heidän tuijottamisestaan.

Cathbad osoittautui hämmästyttävän hyväksi tanssijaksi ja tanssitti myös kaikkia lapsia. Hän kysyi Ruthiakin, muttei vastustellut, kun Ruth sanoi ei kiitos. Ruthia liikutti, kun Cloughkin tuli pyytämään häntä tanssimaan. ”Kiitos, Dave”, Ruth sanoi. ”Mutta minusta on ihan kiva vain katsella. Mene tanssimaan vaimosi kanssa.”

Clough katseli, miten Cassandra tanssi konstaapeli ”Rocky” Taylorin kanssa pidellen hääpuvun helmaa koholla, jottei se jäisi Rockyn jättiläismäisten kenkien alle. Sally piteli Cloughin ja Cassandran vauvaa, Spenceriä, joka ojenteli käsiään äitiään kohti tämän kiitäessä ohi.

”Niinpä. Minulla on vaimo. Aikamoista.”

”Kaikkea hyvää”, Ruth sanoi. ”Olet onnenpoika. Ja Cassandra on tietenkin onnentyttö.”

Ruth ei ole ikinä halunnut olla vaimo. Ja hyvä niin.

Nyt he ovat perillä. Kate on nukahtanut ja kiukuttelee, kun hänet herätetään. ”Katso, tuolla Flint odottaa meitä.” Flint, heidän punaturkkinen kissansa, istuu ikkunassa ja tuijottaa heitä syyttävästi, mutta sen lumo riittää houkuttamaan Katen autosta. Sisällä puhelinvastaajan valo välkky. Hetken Ruth ajattelee, että viesti on äidiltä, jonka piikikkäät viestit ovat sävyttäneet hänen koko aikuista elämänsä. Mutta äiti kuoli puolitoista kuukautta sitten. Ruth painaa nappia kuunnellakseen viestin. Huoneen täyttää tumma ääni, jossa on seksikäs korostus.

”Hei, Ruth, Angelo Morelli tässä...”

2

Angelo Morelli. Ruth muistaa konferenssin Roomassa kaksitoista vuotta sitten. Hotellihuoneen, josta oli näkymä Trastevereeseen: terrakottatiilikattoja, mukulakivillä päristeleviä Vespoja, valaistu suihkulähde. Ruth oli juuri eronnut avomiehestään Peteristä. Hän oli innoissaan niin vapaudestaan kuin siitä, että oli kuin ihmeen kaupalla onnistunut junailemaan itselleen työmatkan ulkomaille Philin nenän edestä. Angelo oli muinaisiin roomalaisiin erikoistunut arkeologi Rooman yliopistosta. Hän oli opiskellut Yhdysvalloissa ja puhui täydellistä englantia – tosin sydäntä särkevän seksikkäällä korostuksella. Ja eräänä iltana etruskiseminaarin jälkeen suihkulähteiden ja freskojen luoma tunnelma oli käynyt niin ylitsevuotavaksi, että he päätyivät sänkyyn keskenään. Seikkailu jäi yhteen yöhön, eikä Ruthia aamulla edes hävettänyt. He nauttivat sivistyneesti aamiaista Piazza di Santa Marialla ja menivät keramiikan ajoittamista käsittelevälle luennolle. Ruth ei tiennyt, oliko Angelolla naisystävää. Naimisissa hän ei kuitenkaan ollut. Sen Ruth oli tarkistanut. Hän oli aina vannonut, ettei koskaan menisi sänkyyn naimisissa olevan miehen kanssa. Mutta sitten hän kohtasi Nelsonin, ja kaikki säännöt heittivät kuperkeikkaa. Hän oli pitänyt Angelon kanssa yhteyttä jonkin tovin – silloin elettiin vielä postikorttien ja kirjeiden aikaa – mutta vastaajaan jätetty viesti on ensimmäinen yhteydenotto kahdeksaan vuoteen.

”Äiskä.” Kate pitelee kärsivää Flintä sylissään. ”Voinko ottaa Flintin mukaan nukkumaan?”

”Voit kantaa sen yläkertaan”, Ruth sanoo. ”Mutta ei se kyllä sinne jää.”

Nukuttuaan autossa Kate on harmillisen virkeä. Hän laskee Flintin sängylleen. Flint säntää heti pakoon, ja Kate jahtaa sitä ympäri huonetta, kunnes se livistää vaatekaapin päälle. Sitten Kate vaatii Ruthia lukemaan Josie Smith -tarinan. Ruth haluaisi vain alakertaan juomaan lasin viiniä ja kuuntelemaan Angelon viestin uudestaan...

Lopulta Kate päästää hänet lähtemään ja käpertyy peiton alle kuuntelemaan satukirjaa pehmosimpanssi kainalossa. Ruth kaataa lasiin punaviiniä niin hätäisesti, että sitä roiskuu lattialle, ja menee sitten olohuoneeseen ja painaa vastaajan nappulaa.

”Hei, Ruth. Angelo Morelli tässä. Vieläkö muistat minut? Kylläpä on mennyt aikaa, ja sinusta on tullut kuuluisakin. Minulla olisi sinulle ehdotus. Soita.” Lopuksi Angelo jättää numeronsa. Ruth istuu pimeässä juomassa viiniä ja ajattelee Italiaa.

Tim saapuu seuraavana aamuna täsmällisesti tasan kello yksitoista. Ruth on tyytyväinen, että pyysi Timiä tulemaan luokseen. On kaunis ilma, laskuveden aika, ja suolamarski on muuttunut lilanväriseksi taikamaailmaksi, jossa kimmellelevät purot virtaavat ikiviuhkojen lomassa, ja siellä täällä näkyy kirkkaita, sinisiä lammikoita. Ruth ja Tim menevät istumaan etupihan penkille ja katselevat, kun Kate rakentaa Flintille ”kesämökkii” vanhoista Amazonin pahvilaatikoista.

”Flint on selvästi sosiaalisen nousun polulla nyt kun sillä on kesämökkikin”, Tim sanoo. ”Ei mene aikaakaan, kun se jo lähtee surffailulomalle Cornwalliin.”

”Naapurimme käyvät täällä vain viikonloppuisin”, Ruth sanoo. ”Talo on heidän kesämökkinsä. Siitä Kate varmaan ajatuksen keksikin. He vahtivat häntä joskus. Mutta minusta ei kyllä vaikuta siltä, että Flintillä olisi mitään aikomusta mökkeillä uudessa asumuksessaan.”

Flint katselee Katea asemistaan talon katolta. Kun Kate yrittää houkutella sitä alas, se vain hivuttautuu korkeammalle.

”Äiskä, se ei pääse alas”, Kate sanoo.

”Totta kai pääsee”, Ruth sanoo. ”Kissat osaavat aina tulla alas.”

”Onpa Kate kasvanut”, Tim sanoo.

”Niinpä. Vaikea uskoa, että hän menee syksyllä ensimmäiselle luokalle.”

He istuvat jonkin aikaa hiljaa juomassa kahvia. Kaikki vaikuttaa niin rennolta ja ystävällismieliseltä – aurinko paistaa, lapsi leikkii jalkojen juuressa – mutta Ruth on jännittänyt ja levoton. Hän on varma, ettei Tim halunnut tavata häntä vain keskustellakseen Katen kasvupyrähdyksestä. Lopulta Tim avaa suunsa. Hän tuijottaa kauas suolamarskille katsekontaktia välttääkseen.

”Oletko kuullut, että Michelle on raskaana?”

”Olen”, Ruth sanoo.

”Kun asia on niin, että...” Tim sanoo ja vaikenee taas.

Ruth odottaa niin kauan kuin kykenee. ”Niin miten?”

”No”, Tim sanoo ja alkaa puhua nopeaan tahtiin, ”lapsi saattaa olla minun. En tiedä, kenen muun kanssa voisin puhua tästä. Ajattelin, että sinä voisit ymmärtää, koska...”

Seuraa taas hiljaisuus. Ruth kulauttaa kahvia, mutta suu on edelleen kuiva.

”Koska Michelle kertoi sinulle Nelsonista ja minusta”, hän sanoo.

Kylmääviä kaunoja Italian auringossa

Rakastettu Ruth Galloway -sarja jatkuu Italiassa, jonne Ruth lähtee kaivatulle lomalle tuulettamaan päätään rakkausotkuista sekä avustamaan vanhaa arkeologiystäväänsä Angeloa.

Helteinen pikkukaupunki ei ota vieraita vastaan varsinaisen lämpimästi, ja Angeloakin uhkaillaan. Luurankoja alkaa nousta päivänvaloon – niin roomalaiskaudelta kuin maailmansotienkin ajalta – ja sitten joku murhaa kylän 80-vuotiaan papin.

Vähitellen pienen mutta tiiviin kylän hyytävät pohjavirtaukset paljastuvat Ruthille, kunnes hänestäkin yritetään hankkiutua eroon. Pääseekö Ruth totuuden jäljille ennen kuin on liian myöhäistä? Entä miksi komisario Nelson yllättäen ilmestyy Italiaan?

”Modernin rikoskirjallisuuden parhaita henkilökaarteja.”

BOOKLIST

”*Musta enkeli* ihastuttaa – niin sarjan vannoutuneita faneja kuin uusiakin lukijoita.”

KIRKUS REVIEWS

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-2522-7